

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 272/2023-8

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej JUDr. Lubomírom Müllerom, euroadvokátom, Symfonická 9, Praha, Česká republika, proti postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Sa 58/2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľky

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 26. apríla 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Sa 58/2020 (ďalej len „napadnuté konanie krajského súdu“). V napadnutom konaní navrhuje krajskému súdu prikázať konať bez zbytočných prietáhov. Zároveň sa domáha priznania primeraného finančného zadosťučinenia v sume 1 500 eur a náhrady trov konania spojených s podaním ústavnej sťažnosti.

2. Obsahom ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky, že krajský súd v napadnutom konaní neprejednal ani nerozhodol o jej žalobe, ktorú na krajskom súde podala 3. júla 2020, ktorou napádala (sťažovateľkou bližšie nekonkretizované, pozn.) rozhodnutie Sociálnej poisťovne z 28. apríla 2020 (týkajúce sa príplatku k vdovskému dôchodku po zomrelom súdne rehabilitovanom manželovi sťažovateľky, pozn.). Poukázala na to, že 23. decembra 2022 zaslala predsedovi krajského súdu sťažnosť na prietahy, na ktorú jej do dňa podania ústavnej sťažnosti

neprišla žiadna odpoveď. V závere ústavnej sťažnosti uviedla, že napadnuté konanie má pre ňu zvýšený význam (vzhľadom na jeho predmet, pozn.), pretože by malo ísť tiež o satisfakciu za útrapy spôsobené minulým režimom, rovnako poukázala aj na jej pokročilý vek.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

3. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v napadnutom konaní krajského súdu.

4. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že popri uvedení petitu je ďalšou povinnosťou sťažovateľa, aby svoju ústavnú sťažnosť náležite odôvodnil, t. j. aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie ústavnej sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu. Nedostatok odôvodnenia sťažnosti vyvoláva významné procesné dôsledky (I. ÚS 173/2022).

5. Pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž ani v týchto prípadoch postup dotknutého orgánu verejnej moci nemusí vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 280/2020). Pre posúdenie prípadných prietáhov v konaní orgánu verejnej moci sa preto o to viac vyžaduje náležité odôvodnenie ústavnej sťažnosti a aspoň čiastočný chronologický opis skutkového stavu či uvedenie konkrétnych skutočností umožňujúcich reálne posúdenie ich negatívneho materiálneho dopadu na osobu sťažovateľa a jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (I. ÚS 266/2021, ZNaU 88/2021).

6. Sťažovateľ musí vysvetliť, v čom vidí porušenie základného práva alebo slobody, ktoré boli podľa jeho názoru konkretizovaným zásahom orgánu verejnej moci porušené. Takto formulovaná požiadavka odzrkadľuje potrebu dôsledného odlíšenia úlohy ústavného súdu od úloh iných orgánov verejnej moci (predovšetkým všeobecných súdov). Kým totiž všeobecné súdy prioritne chránia subjektívne práva fyzických osôb a právnických osôb plynúce zo zákonných, prípadne od zákona odvodených právnych predpisov, *vice versa* ústavný súd je v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy povolaný na ochranu tých subjektívnych práv, ktoré sú ako základné práva a slobody zakotvené v ústave alebo v kvalifikovaných medzinárodných zmluvách. Je nevyhnutné, aby odôvodnenie ústavnej sťažnosti obsahovalo vysvetlenie ústavných požiadaviek, s ktorými namietaný postup orgánu verejnej moci kolide, a pritom musí byť preukázané, do akej miery rozporovaný postup štátneho orgánu zasahuje do označených práv sťažovateľa (m. m. rozhodnutie Spolkového ústavného súdu Spolkovej republiky Nemecko č. k. 1 BvR 1584/10 z 24. 8. 2010, odsek 3; rozhodnutie Spolkového ústavného súdu Spolkovej republiky Nemecko č. k. 1 BvR 2214/19 z 10. 12. 2019, odsek 13) (I. ÚS 708/2022).

7. Vzhľadom na obsah sťažovateľkou predloženej ústavnej sťažnosti musí ústavný súd konštatovať, že ňou predložená „argumentácia“ je založená len na pomerne strohom a všeobecnom konštatovaní, že v napadnutom konaní došlo k vzniku prietáhov, no bez uvedenia konkrétnych

skutočností umožňujúcich reálne posúdenie ich negatívneho materiálneho dopadu na sťažovateľku a jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Sťažovateľka (zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom, pozn.) zároveň v ústavnej sťažnosti ani len prípadné obdobia nečinnosti v napadnutom konaní nijako nekonkretizovala (tiež ani nedefinovala, v čom mala spočívať alebo ako sa prejavila pomalosť, prípadne nesústredenosť alebo nehospodárnosť napadnutého konania, pozn.). Z obsahu ústavnej sťažnosti ani z jej príloh teda nie je zrejmé, akým presne špecifikovaným postupom krajského súdu v napadnutom konaní mali byť porušené sťažovateľkou namietané práva.

8. Ústavný súd v prípade sťažovateľky nepristúpil k výzve na odstránenie zisteného nedostatku ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), pretože zistený rozsah nedostatkov zákonom predpísaných náležitostí, aký vyplýva z ústavnej sťažnosti sťažovateľky, nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom, pričom z publikovanej judikatúry jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom ustanovených náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, III. ÚS 357/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010, I. ÚS 280/2020). Ústavný súd poukazuje aj na skutočnosť, že sťažovateľka je zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom a prípadná výzva na odstránenie nedostatku spočívajúceho v absencii náležitého odôvodnenia ústavnej sťažnosti by *de facto* znamenala suplovanie úkonov právnej služby a povinnosti advokáta postupovať s odbornou starostlivosťou [§ 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov, pozn.], čo nie je žiadnym spôsobom akceptovateľné (m. m. II. ÚS 117/05, IV. ÚS 267/08, IV. ÚS 213/2010, II. ÚS 660/2016).

9. Vzhľadom na uvedené a v spojení s § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde preto ústavný súd konštatuje nedostatočnosť odôvodnenia ústavnej sťažnosti sťažovateľky, čo je dôvodom na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nespĺnenie náležitostí ustanovených zákonom.

10. K nedostatku odôvodnenia ústavnej sťažnosti ústavný súd dáva do pozornosti, že už nie raz odmietol z rovnakého dôvodu (teda pre nespĺnenie náležitostí ustanovených zákonom v dôsledku absencie ústavnoprávne relevantnej argumentácie, pozn.) ústavnú sťažnosť spísanú a podanú právnym zástupcom sťažovateľky (napríklad vo veciach vedených pod č. k. I. ÚS 173/2022 a I. ÚS 708/2022). Právny zástupca sťažovateľky bol teda v minulosti opakovane zo strany ústavného súdu upozornený na náležitosti ústavnej sťažnosti (pokiaľ ide o jej odôvodnenie, pozn.) vrátane príslušnej judikatúry, avšak ani v predmetnej veci sa tým zjavne neriadil.

11. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v jej petite.

12. V závere ústavný súd poznamenáva, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej [§ 55 písm. a) zákona o ústavnom súde], a preto nie je vylúčené, aby sťažovateľka podala svoju

ústavnú sťažnosť opakovane, avšak po splnení všetkých zákonných podmienok a s uvedením relevantnej skutkovej a právnej argumentácie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 3. mája 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu